

Η Νέα Πολιτική

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΤΕΥΧΟΣ 10 - ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2014 - ΤΙΜΗ 4 ΕΥΡΩ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΚΥΠΡΟΣ

1974-2014: 40 χρόνια αισχύνης

ΦΑΚΕΛΛΟΣ *Επιχείρηση αναβίωσης του Χαλιφάτου*

Γιώργος Καραμπελιάς *Εκ βαθέων συνέντευξη*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΖΗΣΗ

περιεχόμενα

Κωνσταντίνος Κόλμερ	Από την διεύθυνση	3
Θεοφάνης Μαλκίδης	Το Πρωτογενές Έλλειμμα και η Περικοπή των Συντάξεων	4
Κωστής Πιερίδης	Ελληνική Θράκη	7
Νίκος Λιναρδάτος	Ελάχιστοι κατάλαβαν το μήνυμα των Ευρωεκλογών	9
Χρήστος Χαλαζιάς	Casus Belli	10
Γάβνης Μαρίνος	Πολιτικά σφάλματα δημιουργούν μη αναστρέψιμες καταστάσεις	11
Πάνος Παναγιόπουλος	Η δραματοποιημένη επανάληψη μιας προηγηθείσας τραγωδίας	13
Δημήτρης Κουτσοβίκας	Η μη ανταγωνιστική γεωργία μας αποτελεί εθνικό πρόβλημα	19
Μάνος Κρανίδης	Χρηματιστήριο	22
Γιώργος Καραμπελιάς	Σαράντα φόροι και τέλη στα ακίνητα!	23
	Εκ βαθέων συνέντευξη στην ΝΠ	25
	Επιστολή του επίτιμου Α/ΓΕΕΘΑ Ναυάρχου Χ. Λυμπέρη	44
ΦΑΚΕΛΛΟΣ: ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΑΤΟΥ		
	<i>Εισαγωγικό σημείωμα</i>	45
Α. Δ. Παπαγιαννίδης	Πόσο απέχει το Ιράκ (και η Ουκρανία) από τα Βαλκάνια;	47
Γάβνης Χατζόπουλος	Ιρανικά διλήμματα στην Μεσοποταμία	48
Γιώργος Φοίνικας	Επικίνδυνη συγκυρία για την ελληνική εξωτερική πολιτική	49
Σωτήρης Δημόπουλος	Ρωσικά στοιχήματα στην Εγγύς Ανατολή	51
Χρήστος Ζιώγας	Η Σαουδική Αραβία παράγων σταθερότητας και αστάθειας	53
Ραφαήλ Καλυβιώτης	Η Νέμεσις παραλύει την αμερικανική πολιτική	55
Ιωακείμ Αμπαρτζίδης	Αλλαγές στο ισραηλινό στρατηγικό δόγμα	56
Γεωργίος Κ. Οικονόμου	Τρία σενάρια για την Κίνα	59
ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΚΥΠΡΟΣ 1974-2014		
	Το χρυσοπράσινο φύλλο	63
Α. Δ. Παπαγιαννίδης	Η Κύπρος δεν κείται μακράν	65
Δ. Πολίτης	Μία άγνωστη προσπάθεια αποτροπής του Αττίλα	69
Μελέτης Μελετόπουλος	<i>Το χρονικό του Αττίλα</i>	74
Μ. Μελετόπουλος - Β. Πατρώνας	Ανοίγει ο φάκελος της αποστολής «ΝΙΚΗ»	81
Πάυλος Καρούσος	Η νέα τραγωδία της Κύπρου	83
Κωνσταντίνος Κόλμερ	Το Κυπριακό στην μέγγενη του πάρε-δώσε!	85
Κώστας Παπασταύρου	Σκέψεις μετά από μία επίσκεψη	87
Καλής Καραγιαννόπουλος	Η μη λύση είναι καλύτερη από την «λύση» που μεθοδεύεται	89
Μελέτης Μελετόπουλος		
Πάβνης Δρακόπουλος	Ρωμαίος και Ιουλιέττα για 2	91
Κωνσταντίνος Μπλάθρας	Θεώρημα ή θαύμα;	92
Σπύρος Κουτρούλης	Edmund Burke, Στοχασμοί για την Επανάσταση στην Γαλλία ...	94
Νίκος Λιναρδάτος	Σταυρόλεξο	95

Προς τους αναγνώστες

Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ σχεδιάστηκε πέρυσι την Άνοιξη ως μηνιαίο περιοδικό 64 σελίδων, με συγκεκριμένες στήλες μόνιμων συνεργατών και ένα σχετικά ευσύντομο αφιέρωμα σε κάθε τεύχος. Όμως, η αθρόα προσέλευση επιφανών αρθρογράφων αλλά και πλήθους νέων, καθώς και η εισροή ποιοτικών αναλύσεων μακροσκελέστερων από τα προβλεπόμενα, η προσθήκη νέων στηλών, θεωρητικών κειμένων και, τέλος, του Φακέλλου Εξωτερικής Πολιτικής και Άμυνας με διεθνείς συνεργασίες, ανέτρεψαν τον αρχικό σχεδιασμό. Σύντομα η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ απέκτησε πιο σύνθετη δομή, ευρύτερο περιεχόμενο και μεγαλύτερη έκταση. Φαίνεται ότι η μορφή στην οποία εξελίχθηκε περίπου αυτόματα, ανταποκρίνεται περισσότερο στις σημερινές ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας. Άλλωστε, η υποδοχή του περιοδικού από το αγοραστικό κοινό υπήρξε και εξακολουθεί να είναι θερμή, πανελλήνια και σταθερή.

Καθώς η διαχείριση της έκδοσης ενός περιοδικού 100 έως 120 σελίδων με ποιοτικά χαρακτηριστικά δεν είναι εφικτή στα πλαίσια της μηνιαίας έκδοσης, αποφασίσαμε να μεταβάλουμε το περιοδικό σε διμηνιαίο, κάτι που θα διευκολύνει ολόκληρο το κύκλωμα παραγωγής και διανομής του. Οι συνδρομητές θα λαμβάνουν κανονικά ολόκληρο τον αριθμό των τευχών που ανταποκρίνεται στην συνδρομή τους. Το αντίτιμο της συνδρομής παραμένει σταθερό και θα ισχύει για τον ίδιο αριθμό τευχών. Ευχαριστούμε τους αναγνώστες μας για την σταθερή ανταπόκρισή τους στην προσπάθειά μας.

Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η Σαουδική Αραβία ως παράγων σταθερότητας και αστάθειας

του Χρήστου Ζιώγα

Με όρους Διεθνών Σχέσεων, και πιο συγκεκριμένα του μεγάλου θεωρητικού Martin Wight, ο ισλαμικός φονταμενταλισμός, όπως εκφράζεται από φονταμενταλιστικές οργανώσεις όπως το ΙΚΙΛ, λειτουργεί επαναστατικά στο διεθνές σύστημα. Ως επαναστατισμό στις διεθνείς σχέσεις εννοούμε την προσπάθεια επιβολής, από έναν δρώντα παράγοντα, ενιαίων ηθικοκανονιστικών προτύπων σε περιφερειακό και ευρύτερο επίπεδο, ανατρέποντας την κρατοκεντρική του φύση του διεθνούς συστήματος. Τέτοιες πρακτικές αποτελούν διαχρονικά πηγή αστάθειας για την διεθνή τάξη, πόσο μάλλον η συγκεκριμένη, που στοχεύει στην διάλυση κρατών και την ενοποίηση περιοχών όπου δεν διαβιούν αμιγώς μουσουλμανικοί πληθυσμοί.

Κατά την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου αλλά και μετά, η Δύση, και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ, συνδιαλέγονταν με αυταρχικά καθεστώτα, τα οποία, λειτουργώντας ως ορθολογικοί παράγοντες, συνέβαλαν στην διατήρηση μίας σχετικής τάξης στο διεθνές σύστημα. Οι ενδο-αραβομουσουλμανικοί ανταγωνισμοί και κυρίως η σημερινή απροθυμία των ΗΠΑ να λειτουργήσουν παρεμβατικά, δημιούργησαν συνθήκες αποσταθεροποίησης του ευρύτερου συστήματος ασφαλείας.

Η κατάρρευση των πολιτικών δομών στον αραβο-ισλαμικό κόσμο προέκυψε εξ αιτίας τόσο των διεθνών ανακατανομών ισχύος της μεταψυχροπολεμικής περιόδου όσο και για «εσωτερικούς» λόγους. Η Δύση θεω-

ρεί(ούσε) την Αραβική Άνοιξη, με την ανατροπή των αυταρχικών καθεστώτων, του Άλι Αμπντάλα Σάλεχ στην Υεμένη, του Μπεν Άλι στην Τυνησία, του Μουμπάρακ στην Αίγυπτο και του Καντάφι στην Λιβύη, ως ένα ακόμη κύμα εκδημοκρατισμού, που θα επέφερε επέκταση του φιλελευθερισμού σε μια ακόμη περιφέρεια του πλανήτη. Αυτό θα συνέβαλε, κατά την φιλελεύθερη αντίληψη, στην ενίσχυση της διεθνούς τάξης.

Η μεταψυχροπολεμική τάξη πράγματι τροφοδότησε μια διαδικασία μετασχηματισμών και στον μουσουλμανικό κόσμο. Οι δύο επεμβάσεις των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στο Ιράκ το 1991 και το 2003 οδήγησαν στην πτώση του Σαντάμ Χουσεΐν και την εκμηδένιση της επιρροής του ιρακινού κράτους, ενισχύοντας παράλληλα την θέση και τον ρόλο της Σαουδικής Αραβίας στους ενδοαραβικούς και περιφερειακούς συσχετισμούς. Ταυτόχρονα, η Συρία έμεινε ως το τελευταίο κράτος που εκυβερνάτο από το Μπααθικό κόμμα.

Για την Σαουδική Αραβία, τα εθνικιστικά Μπααθικά καθεστώτα του αραβικού χώρου, με τις αντιμοναρχικές δομές και τις ρητορικά φιλοσοσιαλιστικές θέσεις τους, απειλούσαν τα μοναρχικά καθεστώτα της περιοχής. Το Σαουδαραβικό Βασίλειο αποτελούσε όμως, στην οπτική της Δύσης και ιδιαιτέρως των ΗΠΑ, ηγετική δύναμη των συντηρητικών αραβικών κρατών έναντι του αραβικού εθνικισμού και της αντιδυτικής του πολιτικής. Οι ανακατατάξεις ισχύος της τελευταίας εικοσαετίας έδωσαν την δυνατότητα στην Σαουδική

Αραβία να αξιώσει έναν διευρυμένο ρόλο στην περιοχή και τον αραβοϊσλαμικό κόσμο.

Συντομογραφικά, η Σαουδική Αραβία, με το τέλος του Ψυχρού Πόλεμου, επωφελήθηκε: α) από την πτώση του Σαντάμ Χουσεϊν στο Ιράκ, β) την αντιϊρανική πολιτική της Δύσης μετά το 1979 και την ισλαμική επανάσταση και γ) εκμεταλλεζόμενη τα τεράστια έσοδα από τις εξαγωγές υδρογονανθράκων, επιδιώκει να παραμείνει ο προνομιακός εταίρος των ΗΠΑ, να καταστεί ηγέτης του αραβικού σουννιτικού κόσμου, αποτρέποντας την ενίσχυση των σιτών και χρησιμοποιώντας ως μέσο το χρήμα και τον ισλαμικό φονταμενταλισμό.

Παράλληλα, το σιτικό Ιράν, απαλλαγμένο και αυτό από τον ιρακινό ανταγωνισμό, αναδύθηκε ως ο βασικός ανταγωνιστής του Σαουδοαραβικού Βασιλείου, επιδιώκοντας να επηρεάσει το σιτικό στοιχείο των αραβικών και όμορών του κρατών.

Η αναβίωση του ισλαμικού φονταμενταλισμού έλκει τις σύγχρονες ρίζες του από την περίοδο μετά τον αραβοϊσραηλινό πόλεμο του 1967 και την αποτυχία του αραβικού εθνικισμού, όπως αυτό εκφραζόταν μέσω του κόμματος Μπάαθ, να εκπληρώσει τις επαγγελίες του. Τόσο η Σαουδική Αραβία όσο και το Ιράν προώθησαν τον φονταμενταλισμό, οι μεν στην σουννιτική οι δε στην σιτική εκδοχή, ως βασική επιλογή κοινωνικοπολιτικής συγκρότησης των μουσουλμανικών χωρών. Για την μοναρχία των Σαούντ, η επιλογή του φονταμενταλισμού αποτελεί πυλώνα διατήρησης του καθεστώτος εσωτερικά και μέσον άσκησης εξωτερικής πολιτικής.

Το *Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και το Λεβάντε (ΙΚΙΑ)* αποτελεί αναμφίβολα την πιο ακραία και αδιάλλακτη ένοπλη ομάδα των αντικαθεστωτικών που δραστηριοποιούνται στην Συρία. Αρχηγός του ΙΚΙΑ είναι ο Αμπού Μπακρ Αλ Μπαγκντάντι, ο οποίος το 2010 είχε αναλάβει την ηγεσία στο παρακλάδι της Αλ Κάϊντα του Ιράκ. Στόχος της εν λόγω οργάνωσης είναι η δημιουργία ενός ενιαίου ισλαμικού κράτους στην Συρία και το Ιράκ, επί τη βάση μίας εξαιρετικά αυστηρής εφαρμογής του ισλαμικού νόμου (Shariah). Αναφορικά με τις πηγές χρηματοδότησης της οργάνωσης, αυτές παραμένουν ασαφείς. Σίγουρα όμως το ισλαμικό μέτωπο εξ αρχής φέρεται να ελάμβανε χρηματοδοτήσεις από την Σαουδική Αραβία, τα μοναρχικά κράτη του κόλπου, την Ιορδανία και από αντιπάλους του Άσαντ στην Συρία. Υπάρχουν επίσης και αναφορές ότι οι πόροι του ΙΚΙΑ προέρχονται και από παράνομες δραστηριότητες.

Τα τεκταινόμενα στον ισλαμικό κόσμο εύλογα δημιουργούν ανησυχία, όχι μόνον σε πολλούς μουσουλμάνους που διαβιούν εκεί, αλλά και στην διεθνή κοινότητα. Ο γεωπολιτικός και θρησκευτικός ανταγωνισμός της Σαουδικής Αραβίας και του Ιράν μπορεί να απειλήσει την διεθνή ειρήνη και ασφάλεια. Η ηγεμονική αξίωση της Σαουδικής Αραβίας και η προσπάθεια περιορισμού της ιρανικής επιρροής στο σιτικό στοιχείο του αραβικού κόσμου δημιουργεί συνθήκες αστάθειας, ιδιαίτερα αν αναλογιστούμε τις διευρυμένες στρατιωτικές δυνατότητες των δύο κρατών. Είναι σχεδόν βέβαιο πως τυχόν πυρηνικοποίηση του Ιράν δεν θα προκαλέσει μόνον αντίδραση του Ισραήλ αλλά και την πυρηνικοποίηση της Σαουδικής Αραβίας.

Οι δυτικές κοινωνίες διαπιστώνουν πως, στα κράτη που έλαβαν χώρα καθεστωτικές αλλαγές, λόγω της Αραβικής Άνοιξης, οι πιθανότητες εγκαθίδρυσης ισλαμικού τύπου καθεστώτων είτε είναι πολύ μεγάλες είτε απετράπησαν και ανετράπησαν μέσω πραξικοπημάτων, όπως η ανατροπή της κυβέρνησης Μόρσι των Αδελφών Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο τον Ιούλιο του 2013 και το πραξικόπημα του στρατηγού Χίφτερ στην Λιβύη στις 22 Μαΐου 2014. Οι πεποιθήσεις πως οι κοινωνίες των εν λόγω κρατών θα οδηγηθούν γραμμικά στην δημοκρατική διακυβέρνηση, αποτρέποντας ταυτόχρονα και την ενίσχυση του ριζοσπαστικού ισλαμισμού, μάλλον δεν επιβεβαιώνονται.

Αντιθέτως, εκμεταλλεζόμενα καθεστωτικές αλλαγές και εμφύλιες συγκρούσεις που ανέτρεψαν την προηγούμενη αυταρχική τάξη στις εν λόγω κοινωνίες, εξτρεμιστικά στοιχεία επιδιώκουν, αυτονομημένα πολλές φορές από τους αρχικούς υποστηρικτές τους, να εγκαθιδρύσουν πολιτικά μορφώματα θεοκρατικού τύπου και μηδενικής ανοχής, σε περιοχές μάλιστα που κατοικούνται από ετερόδοξους και εθνοτικά διαφοροποιημένους πληθυσμούς, όπως η Συρία, θέτοντας σε κίνδυνο ανθρώπους και την ειρήνη στην περιοχή. Εκτός από τις εκατόμβες νεκρών (μόνον στην Συρία οι νεκροί του εμφυλίου έχουν ξεπεράσει των 130.000) και τους πρόσφυγες, η ανοχή στην δράση αυτών των ομάδων, που επέδειξαν οι δυτικές χώρες λόγω της απροθυμίας και αδυναμίας να επέμβουν στα κράτη που οι ίδιες εν πολλοίς αποσταθεροποίησαν, ακόμη κι αν εξυπηρετεί πρόσκαιρα σίγουρα δεν διασφαλίζει τα μεσοπρόθεσμα συμφέροντά τους, και σε καμμία περίπτωση τις νεωτερικές αξίες που η Δύση προσπαθεί να μεταλαμπαδεύσει σε πλανητικό επίπεδο.